

Arrest

nr. 221 381 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 maart 2019.

Gelet op de beschikking van 16 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 187 447 van 23 mei 2017 omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas. Tevens werd geoordeeld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming niet langer steunt op de vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk dat hij, omwille van zijn weigering in te gaan op de eis van het Iraakse leger mee te gaan strijden tegen daesh, zal worden gearresteerd en vervolgd, maar dat hij heden aanvoert te vrezen te worden gearresteerd omdat hij soenniet is. Daarnaast stelt hij niet terug te kunnen keren naar Irak omdat hij er niemand meer heeft.

Verzoeker legt geen nieuwe documenten neer ter staving van zijn volgend verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013,

noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Waar verzoeker kritiek uit op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

5.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen noch zijn nieuw aangevoerde problemen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht.

Verzoeker betwist dat hij naar aanleiding van zijn volgend verzoek niet langer verwijst naar zijn eerdere vrees omwille van zijn weigering in te gaan op de eis mee te gaan strijden en aldus te worden gearresteerd en oktober vervolgd. In het administratief dossier leest de Raad nochtans dat verzoeker op de vraag wat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest, enkel verklaarde te vrezen gearresteerd te worden op basis van zijn soennitisch geloof (stuk 8, verklaring volgend verzoek van 18 oktober 2018, punt 18) en verder nergens verwezen heeft naar zijn vrees zoals uiteengezet in zijn vorig verzoek. Zo verzoeker in voorliggend verzoekschrift toch een vrees uit te worden gearresteerd en vervolgd omdat hij niet is ingegaan op de eis van zijn overste om te gaan strijden tegen daesh, merkt de Raad op dat verzoeker louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden.

Waar verzoeker onder verwijzing van algemene informatie over Jaysh Al-Mahdi en Asayib Ahl al-Haq, opwerpt dat de situatie in Irak voor soennieten die zich aan het leger hebben onttrokken slechter is geworden dan vroeger, stelt de Raad vast dat verzoeker met dergelijke algemene verwijzingen niet aantoonbaar noch blijkt uit de bijgebrachte informatie dat verzoeker ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en hij zich aan het leger heeft onttrokken en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïnterviewd. Mede gelet op de in het kader van zijn eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen en de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker zijn geloofwaardigheid niet weet te herstellen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn religie verbonden problemen aan.

Waar verzoeker bij een eventuele terugkeer vreest voor tribaal geweld of vergeldingsacties omdat ontheemden die terugkeren ervan verdacht worden banden te hebben met IS, wijst de Raad er op dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar een algemeen persartikel. Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst, te weten Bagdad, ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

5.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn medische toestand dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker laat na dit in concreto aan te tonen.

6. De kritiek van verzoeker dat de commissaris-generaal niet op een met redenen omklede wijze geoordeeld heeft dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement en louter gestereotypeerd overkomt, mist elke juridische grondslag. Artikel 57/6/2, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de teruggedrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.”

De conclusie van de bestreden beslissingen luidt als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Het is overigens duidelijk dat de conclusie van de bestreden beslissing is ingegeven door de motivering eraan voorafgaand. Dat de commissaris-generaal niet zou hebben voldaan aan zijn wettelijke verplichtingen, kan niet ernstig worden volgehouden.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. ”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 februari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij wil benadrukken dat zij ernstige medische problemen kent en twee maal zwaar gekwetst werd. Verzoekende partij wijst erop dat zij thans geen problemen meer zal kennen met Daesh, de situatie is veranderd maar zij problemen zal kennen met de sjitische milities die geweld gebruiken tijdens hun afrekeningen. Verzoekende partij vreest tevens dat zij zal vervolgd worden omdat zij gedeserteerd is.

Verzoekende partij voert aan dat zij ernstige medische problemen kent en twee maal zwaar gekwetst werd. De Raad wijst dienaangaande op hetgeen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 187 447 van 23 mei 2017 werd vastgesteld:

“Verzoeker laat voor het overige de motieven in de bestreden beslissing ongemoeid dat (i) verzoeker geen bewijsstukken kan voorleggen van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, (ii) dat er tegenstrijdigheden zijn tussen verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het gehoor bij de Commissaris-generaal, (iii) dat verzoekers ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en (iv) dat de documenten die verzoeker voorlegt zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“(…)

Wat betreft de reden waarom u destijds het leger zou hebben moeten verlaten, dient nog het volgende te worden opgemerkt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u slechts van één bomaanslag melding, nl. deze van februari 2008. U raakte hierbij gewond en moest jarenlang herstellen. Ten aanzien van het CGVS verklaart u gans anders dat u aanwezig was bij twee ontploffingen: bij de ontploffing van februari 2008 werd u niet gewond maar het was de ontploffing van september 2008 die u verwondde en noodzaakte het leger te verlaten. Wanneer u op deze inconsistentie wordt gewezen, verklaart u dat u bij de DVZ weinig tijd kreeg om uw relaas uit de doeken te doen en dat u enkel melding maakte van de aanslag in februari omdat deze aan de basis zou hebben gelegen van uw psychische toestand en diabetes (CGVS p.19). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Temeer daar u van de eerste bomaanslag beweert dat deze niet zo ernstig was en niemand gewond raakte. Er werd zelfs geen onderzoek ingesteld naar de daders hiervan (CGVS p.7-14-15). Dit alles versterkt dan ook de reeds gerezen twijfel met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

(…)” Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan voorgaande vaststelling te tornen.

De Raad wijst verder nog op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing in het kader van haar huidig verzoek omtrent haar gezondheidssituatie: *“Wat uw gezondheidssituatie betreft, moet tevens worden opgemerkt dat u, naar u verklaarde, reeds sinds 2008 lijdt aan diabetes. U verliet Irak indertijd pas in augustus 2015. U haalde nimmer aan dat u in Irak geen ondersteuning kreeg voor uw medische aandoening in de periode 2008-2015. U brengt ook actueel geen elementen aan waaruit blijkt dat u, in geval van een terugkeer, geen medische ondersteuning meer (zou kunnen) kan krijgen. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”*

Verzoekende partij wijst er op dat zij thans geen problemen meer zal kennen met Daesh, de situatie is veranderd maar zij problemen zal kennen met de sjitische milities die geweld gebruiken tijdens hun afrekeningen. Het algemeen stellen dat zij problemen zal kennen met de sjitische milities die geweld gebruiken tijdens hun afrekeningen, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daarnaast wijst de Raad er nog op, in de veronderstelling dat zij dergelijke problemen zou krijgen omwille van het feit dat zij soenniet is, naar hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft vastgesteld: *“De ongeloofwaardigheid van uw eerdere relaas wordt thans nog versterkt door de vaststelling dat u niet meer verwijst naar uw eerdere vrees omwille van uw weigering in te gaan op de eis mee te gaan strijden en aldus te worden gearresteerd en vervolgd. U haalt thans aan te vrezen te zullen worden gearresteerd omdat u soenniet bent. Voordien heeft u echter nooit een vrees in die zin geuit. Bijkomend moet hier nog worden aan toegevoegd dat u zich thans beperkt tot het uiten van loutere beweringen zonder concrete elementen aan te brengen die uw vrees kunnen staven. U haalt enkel aan dat uw neef reeds vijf jaar, i.c. sedert 2013, opgesloten zit in de gevangenis van Nasseriya. Los van het feit dat u dit element niet staft aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs, moet hier nog worden aan toegevoegd dat u dit feit ook nooit eerder, in het kader van uw eerste verzoek, heeft aangebracht. Dit is opmerkelijk daar uw neef al sedert een tweetal jaar voor uw vertrek uit Irak zou zijn opgepakt en vastgezet. Ook al zou het vaststaan dat uw neef reeds meerdere jaren opgesloten zit, quod non, dan nog toont u geenszins aan om welke redenen hij zit opgesloten noch verduidelijkt u waarom u een vrees zou moeten hebben omwille van zijn arrestatie en opsluiting. Het mag duidelijk zijn dat op grond van uw loutere bewering dat u neef al vijf jaar vastzit geenszins kan besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U merkt voorts nog op dat ook uw broer voorheen werd opgepakt en één jaar vastzat op basis van valse beschuldigingen aangaande lidmaatschap van terroristische groeperingen. In het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV, ten tijde van uw eerste verzoek, legde u een vonnis neer aangaande uw broer. Er werd toen reeds geoordeeld dat geen bewijswaarde kon worden toegekend aan dit document temeer daar (i) u enkel een kopie voorlegde en (ii) uit de beschikbare informatie blijkt dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. U komt thans weerom niet verder dan op te merken dat uw broer werd opgepakt en opgesloten op basis van valse beschuldigingen, maar kan dit ook nu niet staven aan de hand van enige tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Evenmin brengt u elementen aan waaruit blijkt dat het eerder voorgelegde vonnis wel degelijk een authentiek stuk betrof. Dient bovendien ook hier weer te worden benadrukt dat u, ook al zou het zo zijn dat uw broer, zoals u beweert, werd gearresteerd en opgesloten op basis van valse beschuldigingen, u geenszins aantoonst dat dit verband zou houden met zijn soennitisch geloof en/of dat ook u, omwille van uw broer, eveneens zou worden opgepakt en vervolgd.*

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat het loutere feit dat u behoort tot de soennitische geloofsgemeenschap niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient uw persoonsgerichte vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in concreto aan te tonen doch blijft hier in gebreke.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Waar verzoekende partij vreest dat zij tevens zal vervolgd worden omdat zij gedeserteerd is, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoeker betwist dat hij naar aanleiding van zijn volgend verzoek niet langer verwijst naar zijn eerdere vrees omwille van zijn weigering in te gaan op de eis mee te gaan strijden en aldus te worden gearresteerd en oktober vervolgd. In het administratief dossier leest de Raad nochtans dat verzoeker op de vraag wat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest, enkel verklaarde te vrezen gearresteerd te worden op basis van zijn soennitisch geloof (stuk 8, verklaring volgend verzoek van 18 oktober 2018, punt 18) en verder nergens verwezen heeft naar zijn vrees zoals uiteengezet in zijn vorig verzoek. Zo verzoeker in voorliggend verzoekschrift toch een vrees uit te worden gearresteerd en vervolgd omdat hij niet is ingegaan op de eis van zijn overste om te gaan strijden tegen daesh, merkt de Raad op dat verzoeker louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden.*

Waar verzoeker onder verwijzing van algemene informatie over Jaysh Al-Mahdi en Asayib Ahl al-Haq, opwerpt dat de situatie in Irak voor soennieten die zich aan het leger hebben onttrokken slechter is geworden dan vroeger, stelt de Raad vast dat verzoeker met dergelijke algemene verwijzingen niet aantoonst noch blijkt uit de bijgebrachte informatie dat verzoeker ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en hij zich aan het leger heeft onttrokken en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Mede gelet op de in het kader van zijn eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen en de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker zijn geloofwaardigheid niet weet te herstellen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn religie verbonden problemen aan.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS